

9. — Պայմանք զենևան: — Տաթեւացին հետեւեալ հետաքրքրական պայմանները կ'աւանդէ մորթելու համար, որոնք չեմ կարծեր՝ թէ վարդապետիս սովորական քմածին զիւտերէն լինին՝ քան թէ ժամանակի համոզմանց ու բարուց արդիւնք:

Պէտք է, կ'ըսէ, որ մորթողը լինի «արու, աշխարհական եւ հաւատացեալ» հետեւաբար, կը յարէ նա, կինը, ներքինացեալը, անհաւատը¹, արիւնահեղն ու կարգաւորը չեն կարող մորթել, «զի պիղծ է զենն նոցա». ըստ որում կինն ու ներքինին անկատար մարդիկ են ըստ իրեն, միւսներն անարժան, եւ եկեղեցականին անպատեհ է արիւն թափել: — Զենլի անասունը «կենդանի» լինելու է, եւ ոչ մեռած: — Պէտք է որ ելնէ արիւնն ու շունչը, եւ բնական կենդանութիւնը՝ որ է ջերմութիւնը. այնպէս որ չպաղած՝ « ոչ է ուտելի»: — Զէնքը լինելու է «սուր երկաթոյ, եւ ոչ այլ ինչ գործի». զուցէ անոր համար որ միւսները չէին կարող սրոյ չափ քամել արիւնը: — Անասնոյն գլուխը հարկ է անջատել մարմնէն, որով

1. Հրէից եւս արգելուած էր «ի ձեռանէ այլազգոյն» անուղ զոհելի անասուն (Ղ. եւ. 17, 25):